

Moartea lebedei negre

Marck Nessel

Moartea lebedei negre

E ger și totu-i înghețat.
Zăpada, năvălind în valuri
Peste colibele din micul sat,
Acoperindu-le în sus de geamuri.
În margine de sat, într-o văioagă,
Sub pătura albită de omăt,
Îngenuchiați, stau trei copii. Se roagă.
Părinții, să-i aducă îndărăt.
Sunt două fete mici. Și-un frate,
Mai răsărit ca ele cu un cot,
Răspunzător de viața lor în toate,
Căci singuri, ei trăiesc așa cum pot.
E foamete și multă suferință,
În vatra stinsă de bordei.
De mult e iarnă, și-i cu neputință,
Și hrană nu-i, de unde să mai iei.
Sunt nemâncați de multă vreme,
Nici lumânare la icoană, nu-i!
Și fratele, în sinea sa se teme,
Că nimeni nu ascultă ruga lui.
Nici oameni, nici făpturi ori sfinți,
De pe afumatele icoane,
N-au mai găsit în sacul lor arginți,
Să-i scape pe copii de foame.
Mai au o zi. Ori două, pe pământ,
Și vor sfârși cumplit. Îmbrățișați.
Uitați de lume și de Sfânt,
În giulgiu alb, de nea, înfășurați.
XXX

În tinda întunecată, într-un colț
Atârnă, într-un cui uitată,
O pușcă veche, cu un glonț,
Cu care el, vâna odată.
În vremi în care tatăl lor,
Călare pe focosul armăsar,
Câmpia o trecea în zbor,
Mâncarea, să le-o pună pe altar.
Un zeu al stepei cenușii,
Pentru copii și soața sa,
Părinții lor cei grijulii,
Pierduți acum de soarta grea.

XXX

Lucește stins oțelul greu,
În taina dimineții,
Căci fost-a el, mereu,
O stavilă, în calea vieții.

XXX

Fratele, tăcut privește
A puștii tainică clipire,
Și, cu pași șovăitori, pășește,
Prinzând-o în mâini, cu hotărâre.
Cu spaima-n suflet, disperat,
Se avântă cu credință,
Luptându-se, în universul înghețat,
Să împuște prima sa ființă.

XXX

-O Sfinte tare și mărit,
Din trista mea copilărie,
De mai ești, de n-ai pierit,
Cu întreaga seminție,
Să-mi dai un semn, să-mi dai ceva,
Dovadă de putere.
Că ești acolo, undeva,
Și că-l ascuți, pe cel ce-ți cere.
Pe copilul palid, slab, plăpând,
Bătut de neputințe,
Dar, Sfinte, doar cu-n singur gând,
Să-și scape dregele ființe.

XXX

S-au risipit stelele pe pământ.
Lucind, pe lacul înghețat.
Tăcut și tainic legământ,
Că ce-i de făcut, nu s-a întâmplat.
Acolo jos, în valea cea adâncă,
Dintr-un cotlon, de nimenea știut,
Pândesc doi ochi, de sub o stâncă,
Mai neagră, ca noaptea ce-a trecut.
Luciri de oțete și pumnal de foc,
În taina firii înghețate.
Că-i vremea vieții, la soroc,
A mândrei păsări fermecate.
E lebăda cea neagră, din poveste.
Cu suflet de fecioară, neîntinat.
Ce va muri chiar astăzi, dând de veste,
Că vieții, ea prin moarte s-a închinat.
Și jertfa ei, din zorii zilei,
Salvare fi-va pentru trei copii.
Ce vor mânca din trupul milei,
Dar bând din sânge, mai întâi.

XXX

Tăcerea de ghiață cuprinde pustiul
Aflat în nemișcare.
Și apoi, în văzduh, s-a ridicat întâiul
Cântec al lebedei. Ca o boare.
Plutește, învăluie încet, ca o rugă,
Mintea copilului speriat.
-Nu trage, așteaptă, nu poate să fugă!
Nu-i vremea de crucificat.
Așa strigă îngerul gheții
În timp ce mâna tremurată,
Capăt pune vieții
De lebădă. Blestemată.
Să moară ucisă de glonț,
În zorii înfometăți.
De pușca uitată în colț,
Viață să dea celor trei frați.